

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: **1./ A. S., B., 2./ D. A., 3./ H.S., L., 4./ C.S., L., 5./ L.S., L.**, všetci zast. *JUDr. E. K.*, advokátom so sídlom v K., proti odporcovi : **Daňový úrad Kráľovský Chlmec**, Mierová 2, Kráľovský Chlmec, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/16346/2010-25 z 9. septembra 2010, v časti výroku, týkajúcej sa náhrady trov konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/16346/2010-25 z 9. septembra 2010 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 6S/16346/2010-25 zo dňa 09.09.2010 v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, po spojení vecí začatých na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 6S/16346/2010, 6S/16376/2010, 6S/16455/2010, 6S/16468/2010, 6S/16482/2010, 6S/16491/2010, 6S/16508/2010 a 6S/19648/2010 na spoločné konanie, ktoré sa bude viesť pod sp.zn. 6S/16346/2010, zakázal odporcovi pokračovať vo výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku navrhovateľov na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia október 2009, november 2009, december 2009 a január 2010 na základe poverenia na

výkon kontroly č. 738/320/5821/2010/Var zo dňa 22.03.2010, č. 738/320/2213/2010/Var zo dňa 05.02.2010, č. 738/320/21433/2009/Mot zo dňa 03.12.2009, č. 738/320/21661/09/Nov zo dňa 07.12.2009, č. 738/320/3606/2010/Hvi zo dňa 23.02.2010, č. 738/320/21525/09/Her zo dňa 04.12.2009, č. 738/320/21437/2009/Hro zo dňa 03.12.2009 a č. 738/320/3179/2010/KOV zo dňa 17.02.2010, po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovateľom krajský súd zároveň priznal právo na náhradu trov konania z titulu ich právneho zastúpenia v sume 968,24 € s tým, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť túto sumu navrhovateľom do rúk ich právneho zástupcu do 8 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozsudku, v časti týkajúcej sa trov, krajský súd uviedol, že úspešným navrhovateľom v súlade s § 250v ods.5 O.s.p., podľa § 250k ods.1 O.s.p. za použitia § 250v ods.8 O.s.p. priznal právo na náhradu trov konania v sume 968,24 €, ktoré trovy pozostávajú z odmeny za poskytovanie právnych služieb podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte uznesenia len „vyhláška“). S poukazom na ust. § 13 ods.3 vyhlášky navrhovateľom, ktorých zastupoval ten istý advokát, patrí odmena za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby) v sume 240,46 €, avšak z dôvodu, že v danom prípade boli ďalšie návrhy ostatných navrhovateľov v 1./ až 5./ spojené (výrok o spojení vecí je súčasťou rozsudku), základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou pri spojení vecí sa zvyšuje o tretinu základnej sadzby, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach, súd priznal navrhovateľom odmenu v spojených veciach v sume 561,07 €, to znamená spolu odmena advokáta navrhovateľov činí 801,53 €. Po zvýšení o sumu DPH vo výške 152,29 € z tejto odmeny a režijný paušál k dvom úkonom právnej služby vo výške 14,42 €, bola navrhovateľom celková náhrada trov konania, titulom ich právneho zastúpenia, priznaná vo výške 968,24 €.

Proti tomuto rozsudku, v časti výroku o trovách konania, podali navrhovatelia v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že náhradu trov konania – trov právneho zastúpenia im prizná v uplatnenej výške 2404,56 €, teda 8x 240,46 €, 8 x DPH 45,69 € a 8x režijný paušál 14,42 €.

Odvolanie odôvodnili tým, že vec bola vo výroku o trovách konania po právnej stránke posúdená nesprávne. Poukazujúc na judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR, týkajúcu sa základnej sadzby tarifnej odmeny vo veciach správneho súdnictva, s odvolaním sa na jednotlivé ustanovenia vyhlášky uviedli, že krajský súd postupoval spôsobom, ktorý vyhláška neumožňuje. Z ust. § 13 ods. 3 vyhlášky a ani z iného jej ustanovenia totiž nevyplýva, že pre účely § 13 ods. 3 vyhlášky sa za základnú sadzbu tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou považuje základná sadzba tarifnej odmeny vypočítanej podľa § 11 ods. 4. Pri spojení dvoch alebo viacerých vecí nie je možné postupovať podľa § 13 ods. 3 vyhlášky a aj pri spojení vecí sa použije osobitná úprava podľa § 11 ods. 4 vyhlášky. Poukázali tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 48/97, podľa ktorého imanentnou súčasťou právneho štátu je aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že súdy budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR) porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23.09.1997). Záverom navrhovateľa uviedli, že postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania nebol v súlade s vyhláškou a súd porušil základné právo účastníka konania na súdnu ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v napadnutej časti, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O. s. p.), v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len "zmluvná odmena"); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až 14).

Podľa § 11 ods. 4 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V dávkových veciach sociálneho poistenia, vo veciach sociálnych služieb a vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 13 ods. 4 vyhláška ustanovenie odseku 3 sa nepoužije, ak spojenie vecí na spoločné prejednanie vyplýva zo zákona. V takej veci sa určí výška tarifnej odmeny podľa veci, ktorej hodnota je najvyššia.

Zákonodarca v ustanovení § 13 ods. 3 vyhlášky upravil postup v situácii, pri ktorom by boli základné sadzby tarifných odmien určených z hodnoty sporu v jednotlivých veciach v rozdielnej výške, t. j. predmetom úpravy sú rozdielne **výšky** základnej sadzby tarifnej odmeny.

Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 13 ods. 4 vyhlášky vyplýva, že úmyslom zákonodarcu pri spojení vecí bolo **vylúčiť postup podľa § 13 ods. 3 vyhlášky jedine v prípade, ak takéto spojenie vecí na spoločné prejednanie vyplýva zo zákona**, iné obmedzenie z uvedeného ustanovenia nevyplýva.

Pre účely náhrady trov konania z titulu trov právneho zastúpenia nie je podstatný spôsob určenia základnej sadzby tarifnej odmeny (t. j. v zmysle § 10 alebo § 11 vyhlášky), keďže systematickým výkladom a s prihliadnutím na označenie § 13 vyhlášky „**Zvýšenie alebo zníženie tarifnej odmeny**“ je možné konštatovať, že pri spojení vecí sa zníženie použije bez ohľadu na spôsob stanovenia základnej sadzby tarifnej odmeny, bez dôrazu na spôsob jej určenia, a teda tento postup nemožno vzťahovať iba na základnú sadzbu tarifnej odmeny určenú v zmysle § 10 Vyhlášky.

Spojenie vecí, ako to uviedol aj krajský súd v odôvodnení na strane 5, je vyjadrením jednej zo zásad civilného procesu, a to zásady hospodárnosti konania, ktorá priamo vyplýva z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, preto aj pri rozhodovaní o trovách konania v spojených veciach treba, aj so zreteľom na túto zásadu, použiť § 13 ods. 3 vyhlášky.

Krajský súd v Košiciach postupoval správne, keď pre rozhodovanie o trovách konania z titulu právneho zastúpenia použil § 13 ods. 3 vyhlášky, a preto Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny v zmysle ust. § 219 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 11. novembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská